

NIHAL YEĞİNOBALI

BELKİ DEFNE

♥
CAN

ROMAN

Nihal Yeğinobalı
BELKİ DEFNE

Can Yayınları: 1726
Türk Edebiyatı: 504

© Nihal Yeğınobalı, 2008
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2008

1. basım: Nisan 2008

Yayına Hazırlayan: Faruk Duman

Kapak Tasarımı: Erkal Yavı
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Gülay Yıldız
Düzeltili: Fulya Tükel

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı ve Cilt: Şefik Matbaası

ISBN 978-975-07-0934-0

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
<http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Nihal Yeğinobalı
BELKİ DEFNE

ROMAN

CAN YAYINLARI

NİHAL YEĞİNOBALI'NIN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
ÖTEKİ KİTAPLARI

GENÇ KIZLAR / *roman*

SİTEM / *roman*

MAZİ KALBİMDE BİR YARADIR / *roman*

CUMHURİYET ÇOCUĞU / *anı*

GAZEL / *roman*

Nihal Yeğınobalı, Manisa'da doğdu. İstanbul'a geldiğinde sekiz yaşındaydı. Orta ve lise öğrenimini Arnavutköy Amerikan Kız Koleji'nde tamamladı. Daha sonra Amerika'ya gitti. New York Eyalet Üniversitesi'nde edebiyat öğrenimi gördü. Usta bir çevirmen olarak sayısız klasik ve çağdaş edebiyatçıyı, romanları ve öyküleriyle dilimize kazandırdı. Vincent Ewing adını koyduğu sözde Amerikalı bir yazarın imzasıyla yazdığı ilk romanını *Genç Kızlar* adıyla yayınladı. Bu kitap, çeviri bir kitap kandırmasıyla yıllarca yeni basımlar yaptı. Hâlâ da basılıp satılmakta. Ardından *Sitem* (1997), *Mazi Kalbimde Bir Yaradır* (1998) ve *Belki Defne* (2005) adlı romanları ve *Cumhuriyet Çocuğu* (1999) adlı anı kitabını da yayınlayan yazarın son romanı *Gazel*'dir.

“...23 Ocak 2001 Çarşamba günü (bugün) Şişli Camisi’ndeki öğle namazından sonra Zincirlikuyu’daki aile kabristanında toprağa verilecektir.”

Defne gazeteyi elinden bıraktı, sonra gene aldı, ölüm ilanını yeniden okudu. Yanlış okumuş olabilirdi. Belki başka bir Sahir’di, bir soyadı benzerliği falan. Defne’nin usu, zaman kazanmak için inanmazlığa sığınarak daha şimdiden kaçamak yapmaya başlamıştı. Ama yanlışlık yoktu: Oydu, ölmüş olan, ölmüş ve bu karlı, soğuk kış gününde toprağa verilecek olan. Sahir Eybey. Belki otuz yıldır görüşmemişlerdi. Birkaç kez bir konser veya tiyatro fuayesinde, bir tatil otelinin kumsalında birbirlerini uzaktan görmüşler ama kesin kaçınılmaz olmadıkça selamlaşmamışlardı bile.

Daha sekseninde bile değilmiş. Defne onun tam yaşını hiç merak etmemişti, yıllar yılı. Onu hep kendinden “epeyce” büyük olarak düşünmüştü ama aradaki yaş farkı on yıl bile yokmuş demek. İnsan o yaşta ölür mü?

Şimdi burada olsa, diye düşündü Defne, ne derdi acaba? Alıntılarla konuşmayı severdi Sahir. “*Her ölüm erken ölümdür*” mü derdi ki? Ama yok, kendisiyle ilgili bir konuda bu kadarcık bile bir iddiada bulunmak onun tarzı değildi. “*Bir garip ölmüş deyeler,*” diye boynunu yalancıkta büküp gülerdi, büyük bir olasılıkla. “*Soğuk su ile yağarlar* umarım. Yaşarken çok severdim buz gibi suları, biliyorsunuz, içmek için, yıkanmak için, yüzmek için...”

Defne gazeteyi elinden bıraktı, sonra gene aldı, ne yaptığının farkına varmadan parmaklarını geçirircesine sımsıkı kavradı. Pencereye yürüdü, kar altındaki Fenerbahçe Burnu’na doğru baktı. Bir kartpostal manzarası. Sabaha

karşı kar rüzgârsız yağmış olsa gerek ki sakız ağaçlarıyla çitlembiklerin dallarını beyaz danteller gibi işlemişti. Karşı burunda Moda İskelesi de kardan oluşturulmuş gibi bembeyaz ve serin duruyordu. Sahir kış mevsimini severdi, evet. Gene de Defne onun bedeninin, o iri, sımsıkı, acar bedeninin, kendi rızası olmadan bu karlı örtünün altındaki buz gibi toprağa konulacak ve orada öylece bırakılacak olmasını içine sığdıramıyordu.

O sıvacık beden. Yirmi-yirmi beş yıl öncesindeki o geçmiş İstanbul'un artık yaşanmayan o yaz gecelerinde, Fenerbahçe Burnu'nda dans ederlerken, yanakları, göğüsleri birbirine değdi-değecek ama asla değmeden, Defne arada, hızlı bir dönüş sırasında gözlerini bir an için gizlice yumar (Beril'in görmesini istemezdi, çünkü) ve Sahir'in kokusunu içine çektikçe ince yazlık elbisesinin ipeği erir, kol ve bacakları sanki dağılıp giderdi. Hemen o an, oracıkta sarılıp yatmazlarsa ölüverecekmiş gibi gelirdi. Bu deliceli an geçtikten sonra bile onunla oradan kaçmak, kenetlenmiş elleri çözülmeden uzaklara, birbirlerinin olabilecekleri bir odaya, bir yatağa koşmak isteği dans boyunca, kimi zaman bütün bir gece boyunca sürerdi, gizliden de öte örtülü, derinden.

O kadar özlemini çektiği o oda, o yatak, gündelik yaşamlarının coğrafyasında yer almıyordu. İçinde yaşadıkları, gidip geldikleri hiçbir evde, hiçbir binada yoktular. *Belki günlerden bir gün* gidecekleri bir oda, bir yatak. Bu, *Belkibirgün*'ün de gündelik yaşamlarının takviminde bir yeri yoktu. *"Asla yapamayacağım,"* demeyi içine sindiremeyen usumuzu, yüreğimizi oyalamak için benliğimizin bir köşesinde gizlice, çok zaman kendi kendimize karşın, bulduğumuz o sisli *Belkibirgün Beldesi*.

Ama işte şimdi Ölüm kalemini kırmış ve o beldenin Sahir Eybey köşesini duygusal bir Atlantis'e dönüştürmüştü. Ancak anılara dalışlar yapılabilirdi artık, gelecekle ilgili düş kurulamazdı.

Defne, Sahir'le hiçbir zaman yatamayacaktı.

Oysa Beril'e, "Yattım!" demişti. Yıllar öncesindeki o

yazın sonunda.

Günah işlemiştir, biliyordu; ama günah Beril'e yalan söylemiş olmasında mıydı, yoksa elinde fırsat varken Sahir'le sevişmemiş olmasında mı, şu anda bilemediği buydu.

Şimdi düşünüyordu da, bu arzu hiçbir zaman dile getirilmemiştir ki Sahir'le aralarında, sayısız gecelerini birlikte geçirdikleri o yaz boyunca. Ne de daha sonraki, hiç görüşmedikleri uzun yıllar boyunca. Doğruyu söylemek gerekirse Sahir'in onunla sevişmeyi isteyip istemediğinden Defne emin bile değildi. Olamazdı ki, bu konuda hiçbir "*somut ve de güvenilir kanıt*" yoktu elinde: Beril'in, sıcağın uyuşmuş bir yazsonu gününde, bir salaş Bostancı meyhanesinde kendisine yaptığı o inanılmaz itiraftan ve daha da inanılmaz öneriden başka. Ama bir evli kadının kocasıyla ilgili söylediklerine (en yakın arkadaşına söylenmiş bile olsa) ne kadar inanılabilir, hele de bir rakı sofrasında?

Gerçi kanıtsa, Sahir'in kendi davranışları da vardı elbet: uzanıp yanağından öperken dudaklarını Defne'nin dudaklarına değdi-değecek yaklaştırması ve orada, "an" bile denemeyecek bir zaman sektesi süresince, öptü-öpecek oyalaması; kollarının o yakın, o sınımsız sarılışı. Ama bu, Sahir'in markasıydı, işte: *Sıcak ve Yakın*. Sahir insanlarla beden bedene olmayı sever, konuşurken hemen hemen sözcük dili kadar dokunuş dilini kullanırdı. Bu dilin çevirisi de kolay değildi ki! Dudakları, acaba, yanaklarından öptüğü bütün kadınların dudaklarına aynı mesafede mi yaklaşıyordu her zaman? Sarılışlarının basıncı, süresi, ısısı arasındaki farklar, varsa eğer, neyle ölçülebilirdi? Hem zaten ölçmek isteyen kimdi? Defne, Beril'i kaybetmekten ödü koparak, Sahir'le aralarındaki o "şey" in varla yok arasında kalmasını, isimsiz ve tanımsız olmasını sevmiştir, o günlerde. Ve sonraki uzun yıllar boyunca. Bir ad konup tanımlanırsa elde birşey kalmayabileceğinden de korkarak belki. Ama bir yandan da, günlerden bir gün belki... nasılsa... elbette... mutlaka onunla yatıp sevişeceğini... hayal ederek?.. Umarak?..

Özlemleyerek? İsteyerek.

Gene de bu isteği gerçekleştirmek için hiçbir adım atmamıştı işte. Sahir'den mi beklemişti o ilk adımı? Oysa Sahir'in bu adımı asla atmayacağını biliyordu, Sahir olduğu için, Defne'yi ne denli isterse istesin. İstemişse eğer? Defne, Sahir'i ilk tanıdığı anda, pıhtılaşmış kanını yeniden akıştıran o sıcaklıktan edindiği bir yanlışı izlenimle hayale kapılmış ve bunca yıl, tek taraflı bir arzu ve özlemi yaşamıştı büyük bir olasılıkla.

Gerçi buna kendisi de inanmıyor. O "*Belkibirgün*" köşesini, mutsuz ve yalnız bir kadının bir beden ve gönül fantezisi sayabilir belki, ama paylaşılmamış olduğunu kabul edemiyor. *O bakışmalarımız*, diyor kendi kendine; o bakışmaları ek bir kanıt olarak ileri sürüyor, aceleyle... Bakışları birbirine takılır kalırdı, bazen, kısacık bir an, ama öylesine yüklü ki bir kirpik kırpışı daha uzarsa bir yerlerde bir patlama yaşanacağı kesin. O günlerde Defne'nin tüm çırpınışı bu patlamayı önlemek için olmuştu. Beril'i kaybetmek korkusuyla. Beril'i belki de zaten kaybetmiş olduğunu aklıdan bile geçirmeme çabasıyla.

Sonradan, Beril ortadan çekildikten sonra da Sahir'in peşine düşmeyişi, her şeye karşın hâlâ ve her zaman, Beril'e bir şeyler kanıtlamak isteysiinden değil miydi, temelde?

Beril, Sahir'in ölümünü duymuş mudur acaba?

Gene de Defne her şeye karşın yıllar boyunca, erken sayılacak bir yaşta dul kaldıktan, oğlunu evlendirip gençliğini geride bırakmaya karar verdikten sonra bile, Sahir'le ilgili *Belkibirgün* köşesini benliğinin o sisli beldesinde saklamıştı. Ölülerin tırnaklarıyla saçları, toprak altında bile uzamayı sürdürürmüş ya, onun gibi.

Defne, gazeteyi göğsüne sımsıkı bastırmış olduğunun farkında değil, aşağıki sokaktan sakına sakına geçen arabanın arkasından bakıyor. Kaldırımlarda çok ayak yürümemiş

henüz. Puf bir kar. İstanbul tarafında da kar böyle yağmış mıdır acaba? Şişli yüksektir, yağmıştır. Orası da kar altındadır şimdi. Soğuk. Ama Sahir soğuk havayı severdi. Soğuk havalarda sokaktaysa, ısınmak için çay-kahve içeceğine mandalina yerdi, enerji deposu olduğunu söyleyerek.

Defne gazeteyi nihayet elinden bırakıp uzandı, büfenin üzerindeki meyve tabağından bir mandalina aldı. Belli belirsiz yeşile çalan sarı kabuğun bir parçasını tırnaklarıyla kopartıp yanığına yaklaştırdı, parmaklarının arasında sıkıttı. Kabuktan kokulu sis gibi incecik fışkıran nem damlacıkları tenine değip uçtu ama bu kırılgan kimya onun içerisindeki kapanık, tıkanık bir şeyleri söküp ağıtmaya başlamış gibi, deminden beri boğazında düğümlenen üç-beş damla yağ, göz pınarlarına yürüdü. Defne mandalina kabuğundan nemlenmiş parmak uçlarını önce burnuna, sonra dudaklarına bastırdı, tatlı koku, acı tat. Ölümün tadı. Sahir'in ölümünün.

Defne mandalınanın iki-üç dilimini ağzına attı, damağında ezip suyunu emerek dişlerinin gerisinde dolaştırdı...

Yıllardan '69 muydu, '70 miydi? Mart başında bir pazar günü müydü, kocasını bırakıp Fenerbahçe'deki, babası ölmüş hüzünlü baba evine taşınmasından belki iki ay, Beril'le Sahir'i tanınmasından belki bir hafta sonra? Ama yok, mart sonuydu. İyice ılık geçen birkaç haftadan sonra, gömlekle dolaşılıp yüzlerin pembeleşsin diye güneşe tutulduğu, Ada gezilerinden kucak dolusu mimozalarla dönüldüğü günlerden, yemeklerin açık havada yenildiği gecelerden sonra kışın hışımla geri dönüşü herkesi gafil avlamıştı. Havanın aynı oyunları onlara hemen her yıl oynadığını bir kez daha unutan İstanbullular, kar altında kalan bahar dallarına bakarak, "Ağaçlar aldandı," diye yazıklanmışlardı, asıl aldananın insanlar olduğunu bildikleri halde. Martın kapıdan baktırdığını söyleyerek suçu, aslında takvimine ve mizacına sadık olan, gene de İstanbulluyu hemen hemen her yıl gafil avlamaktan hınzır bir zevk alan bu başına buyruk ayın üstüne atmışlardı, her zamanki gibi.

Defne de kışlık paltosunu yeniden gardırobun üstündeki bavuldan çıkarıp ütölemiş, kalın yün kazağıyla hırkasını fırçalamış, gaz sobası için, çaresiz, bir bidon daha gaz almıştı, soğuk dalgasının pek sürmemesi için dua ederek. Laleli'deki, kocasına bırakıp geldiği o bol güneşli, kaloriferli, ferah daireden sonra babasının Fenerbahçe'deki bu köşkten dönme büyük, bahçeli, ama sobalı, ama loş, ve evet, yer yer rutubetli evinin, gözüne sürgün yeri gibi görünmesini istemiyordu artık. Çünkü burada, baharla birlikte, yaşama yeniden doğmaya kararlıydı.

O pazar sabahı erkenden, saat dokuz muydu, dokuz buçuk muydu, bir tatil sabahına göre çok erken, kapı çalı-

nınca, ilkin bahçedeki müştemilatta oturan iğneci Münevver Hanım sanmıştı. Sonra karşısında Beril’le Sahir’i görünce afallamıştı. Tanışlıkları o kadar yeniydi ki! Gerçi Beril’le yakın arkadaş olmanın ilk adımlarını daha ilk günden atmışlardı, gene de Defne onun bu kadar çabuk davranacağını tahmin etmemişti. Oysa bu kısacık sürede bile Beril’in hızıyla başı dönmüş durumdaydı; acelesine şaşmaması gerekirdi ama şaşmıştı işte. Gene de sevinci şaşkınlığından baskındı. Öyle ki şimdi, kapıyı açınca eşikte hiç beklemediği, ummadığı, dünyada umamayacağı bir armağan bulmuşçasına ağız kulaklarına varıp gözleri ışıldayarak öylece duruyor, onları içeri buyur etmeyi bile akıl edemiyordu.

“Ya sen gel, ya beni oraya aldır,” dedi Sahir sonunda, sözcükleri hafif bir makamla uzatıp kısaltarak, cüssesinden hiç umulmayan o yumuşak, aheste sesiyle. O nefti yeşil kadife sesiyle.

Şarkı sözlerinden, şiirlerden alıntılar yaparak konuşmayı severdi ve bu ona yakışırdı çünkü alıntıları bir bilgiçlik, gösteriş aracı olarak değil de tersine, bir tür kendini gizleyiş olarak kullanırdı; kendi duyularıyla düşüncülerini öne süreceği yerde bilinen deyişlerin arkasına geçip bir adım geri durmak, bir bakıma. “Korkak, ne olacak!” derdi Beril, kocasına kızdığı zamanlarda. “Yekten söylese ya söyleyeceğini harbiden, eveleyip geveleyeceği yerde!”

Oysa Defne, bu huyu alçakgönüllülüğe vermeyi seçmişti her zaman. Sahir’in alçakgönüllülüğü: gururun, özgüvenin, tokluğun öteki yüzü.

Kapıyı biraz daha açıp kendisi geri çekilerek, “Gelin, gelin!” dedi, kekelemekle gülme arası. “Kusura bakmayın. Beklemiyordum da.”

Beril, “Şu telefonu bağlatmış olsan haberin olurdu,” diyerek içeri girdi. “Neyse, evin sıcakmış.”

Defne, “Evet, bu yeni gaz sobaları iyi ısıtıyor,” dedi.

Babası, karısının ölümünden sonra zaten inziva için geldiği bu evde telefonsuz yaşayıp ölmüştü. Bu yüzden şimdi Defne telefon sahibi olmak için, ya kim bilir kaç zaman beklemek ya da karaborsaya başvurmak durumundaydı. Karaborsa telefonu bağlatmak için gereken parayla ilgili

hafif bir şaka yapacakken caydı. Şakayla bile olsa, darlık, zorluk çağrıştıran bir şeyler söyleyerek bu umulmadık pazar büyüsunü bozmak istemiyordu. Bırakıp geldiği kocasının yollamak istediği parayı kabul etmediğini, Fenerbahçe'deki bu babası ölmüş baba evinde bıçak sırtı geçindiğini Beril'e söylememiştii zaten. Büyüyü bozmamak için.

İkisinin de yanakları soğuktan al-al olmuş, burunları morarmaya yüz tutmuştu. Sahir üzerindeki haki yeşili, kukuletalı çobanı sıyrıp çıkardı. Beril de, "Dışarı çıkınca üşümeyelim," diyerek iri sedef düğmeli devetüyü paltosunu, boynuna üç kez doladığı kırmızı, yeşil, siyah çizgili yün atkıyı sıyrıldı. Erkek kesimli siyah yün pantolonu, balıkçı yaka siyah yün kazağıyla kalmıştı. Başındaki, daha çok bere olan şapkayı çıkarıp koltuğun üstüne bırakırken,

"Çabuk değiştir sırtını," dedi Defne'ye. "Yürüyüşe çıkıyoruz. Sıkı giyin ama, dışarda soğuk jilet gibi."

Defne, dilinin ucuna kadar gelen, "Bu soğukta yürüyüş mü yapılır?" sorusunu yutarak gülümsedi. Madem Beril yapıyordu, bu havada yürüyüş yapılır, demekti. Beri yandan Defne kendi ördüğü karpuz renkli yün başlığı ve bir örnek yün eldivenleriyle Beril'in yanında ne kadar gereksiz kalacağını düşünmekten de kendini alamıyordu. Orta sehpanın üzerindeki sigara tabağını makinemsi bir konukseverlik güdüsüyle alıp uzatırken,

"Nereye yürüyoruz?" diye sordu, elinden geldiğince tasasız.

Beril tabağı Defne'nin elinden alıp gene sehpaye bıraktı, kristal şekerlikten tarçınlı bir akide şekeri seçip ağzına atarak, "Kıyı kıyı Bostancı'ya gidiyoruz," dedi. "En kalın paltonu giy."

Birçok kimsenin bir taneden çok paltosu olmadığını bilmiyorlar mıydı? Oysa kendileri de zengin değildiler.

Sonra Defne direnmeyi bıraktı ve bu pazar armağanını sorgusuz alıp kabul etmeye karar vererek, "Fener nire, Bostancı nire?" diye güldü, tıpkı onlar gibi konuşmuş olduğunu düşünerek.

Köşe başındaki manavdan Sahir altı tane mandalina

aldı, üçüne bölüştürüp ikişerden palto ceplerine tıktırdı. “Enerji ikmali için,” diyordu.

Defne bunun tam ona göre bir şey olduğunu düşünmüştü: serinlikten ısı üretmek.

Ortalık sessiz, ıssızdı. Pazar sabahının erkeninde, insanların çoğu belki de henüz uyanmamış sokaklar havanın kuru soğuğuyla büsbütün uyuşmuş, canlanıp hareketlemeye hiç niyetleri yokmuş gibi bomboş uzanıyorlardı. Turing Palas Oteli'nin yüksek duvarlarının, küçük Katolik kilisesinin önünden geçip o dar, ot bürümüştü, kullanılmayan tren yoluna çıkarlarken Defne'ye bir sualtı kentinin sokaklarından geçiyorlarmış gibi geldi. Kendisi de toprak üstünde taşıdığı bedensel yüklerinden arınmış, bir su yaratığının hafifliğine kavuşmuştu sanki.

Dalyan Koyu'nu geride bıraktıkları sırada Sahir ilk mandalinasını cebinden çıkarıp soydu, Defne'ye “Dur bir dakika,” diyerek sokuldu, bir parça mandalina kabuğunu onun yanağına, değdirircesine yaklaştırıp sıktı. Mandalina kokulu ince bir nem, Defne'nin tenine sis gibi kondu. Bu sisle birlikte Defne yanağında, ağzının hemen ucunda, Sahir'in dudaklarını hissetti. Mandalina kabuğunun serinliğinden mi nedir, Sahir'in dudakları tenine yakıcı bir sıcaklıkla değmiş gibi geldi. Elini, canı acımış çocuk gibi, yanan yerine götürmemek için kendini zor tuttu.

“Al sana!” dedi Sahir, gülerek. “Kırmızı Başlıklı Kız.”

Beril de güldü. Defne de güldü.

Oysa o sınımsız dudakları teninde hissettiği an, içinde depresyon olmuş, yüreğinden fıskıran ısı kollarına, dizlerine doğru akarken omuz başlarıyla elleri sınımsız kasılmış, içinin en derinlerinde bir yer, yeşil bir eriği dişlemişçesine kamaşmıştı. Sahir'in dudakları kendi dudaklarının ucuna o kadar yakındı ki! Defne haftalardan beri hiçbir erkekle bu kadar yakın durmamıştı. Laleli'deki evin kapısını kocasının yüzüne karşı çarpıp çıktığından bu yana. Hatta daha bile öncesinden.

Birden kocası burnunda tütüdü, o uzun, dar, sarışın

beden. Genzi Meto'nun çıplak bedeninin kokusuyla dolu vermişti. Oysa onu özlemiş olduğunu bile bilmiyordu. Tersine, şu son haftalarda onu özlemiyor, aramıyor olmakla anlam katmıştı yaşantısına. Onsuzluktan hoşnut olmakla, hatta. “*Ona kızmıyorum bile!*” diyebilmekle.

Geceleyn yukarıda, o tavanı kemerli, büyük yatak odasındaki büyük karyolada tek başına yatarken, üç-beş kez, örtülerin altında başka bir bedenın sıcaklığını, havada “bir başka nefes”in gelgitini özlememiş değildi ama Meto’yu özlemek değildi ki bu, cinsel istek hiç değildi: Alışkanlıktı; neredeyse yedi yıl, hemen hemen hiçbir gece yalnız yatmamışken şimdi yatağında, bu kocaman, yabancı yatakta tek başına olmanın yadırgılığı. Ve yalnızlıktı. Düz, yalın. Sokaktan bir kedi yavrusu alıp eve getirmekle avutulabilecek *bir başka nefes* gereksinmesi. Defne de zaten kedi yavrusu almaya niyetlenmiş, küçük köşkün yüksek çamlı, geniş, bakımsız bahçesine girip çıkan sokak kedilerini alıcı gözle incelemeye başlamıştı.

Öyleyse bu neydi şimdi, bedeninin böyle aniden sesini yükseltip, “Meto,” diye direktmesi? Hani Meto hiç gözünde yoktu artık, umuru bile değildi, valla billa? Öyleyse neden şu anda aklı başından gidercesine istiyordu onu? Birlikte oldukları zamanlarda, hele şu son yıllarda, hiç hissetmediği bir ivedilikle?

Yoksa Meto değil miydi aslında istediği? Kocasını artık arzulamıyor da olsa, kocasından başka erkek bilmemiş, kocasından başka bir erkek arzulamayı da hiç düşünmemiş olduğu için mi onun kimliğine, onun kokusuna, onun çıplak imgesine büründürüyordu bu acıkmışlığı?

Erenköy’e gelince Zincirli Köşk’ten sahile doğru saptılar. İki büyük, köşkten bozma apartmanın koruluk bahçeleri arasındaki dar bir yoldan deniz kıyısındaki küçük bir balıkçı iskelesine çıktılar. Denizin üstündeki dalyan kahvesi daha yeni açılmıştı. İçeride, köşede, yuvarlak sac sobanın içindeki odunlar tutuşmuş, yakında ısı yaymaya başlayacaklarını müjdelemenin keyfiyle çıtırdadaydursun, kahveci

tahta masaların muşamba örtülerini siliyor, ocakta demlenen çayın kokusu beyaz badanalı, geniş, salaş odayı dolduruyordu.

Defne böyle mahalle kahvelerini çok sever, önlerinden geçerken bunların salt erkek mekânı olmalarına yazıklanır, kendi de girip ince belli bardaklardan çay içmeye özenirdi. Şimdi işte aynen böyle yapacaklarını anlayınca gene içi kanatlandı.

Beril’le Sahir’in, “Erol” diye adıyla çağırdıkları genç kahveci, köşe başındaki, kepengi henüz açılmamış bakkalın önünde üstü gazete örtülü sepet içinde duran sabah somunlarından üç tane kapıp geldi, kalın kalın dilimleyip küçük, tel örgü bir sepete yığıdı. Renkli plastik tabaklar içinde tepelene siyah zeytinle bir kalıp tereyağı, tereyağından pek de daha sert olmayan büyük bir parça beyazpeynir ve gene tel örgü tabak içinde küçük, kırmızı yanaklı elmalar getirdi. İri başlı, iri gövdeli, kısa tüylü bir tekir kedi, peynir kokusunu alınca sobanın arkasından gerinerek çıkıp gelmişti. Defne’nin bacağına süründü, Defne de bir parça peyniri bir lokma taze ekmekle yoğurup ona verdi.

Beril hemen uzanıp bir elma almıştı; ufakça ve bembeyaz olan dişlerini elmanın en kırmızı yerine geçirdi. Ağzının kenarından çenesine doğru akan suyu dilinin ucuyla sileerek, “Mm,” diye hoşnut ve doygun bir ses çıkardı.

Çay, dil yakacak kadar sıcak, zeytinler tam kıvamında, hem etli hem olgun, peynirse biraz fazla yumuşak ve tuzluca olmasını bağışlatmak istercesine lezzetliydi. Defne, sabah erken çayından bu yana, o iki mandalınadan başka bir şey yememişti; açtı.

Küçük dalyan kuytusunun karşısındaki alçak sırta, yüksek çam dalları arasından eski, boş bir köşkün çatısı görünüyordu. Daha geride Marmara Denizi, uçuk maviyle gümüşü karışımı ve kırış kırış, besbelli su mu, ipek kumaş mı olduğuna karar veremediği sabahlardan birini yaşamaktaydı. Köşkün kırmızı çatısının denize bakan kenarına bir dizi martı tünemişti. Kim bilir –salt kuşların görebildiği– hangi deniz dramına odaklanıp dikkat kesilmişler, başları

aynı yöne dönük, hepsi de sessiz, kıpırtısızdılar. Bembeyazlıkları göz alıyordu.

Defne onları göstermek için Sahir'e döndü, sonra duruladı. Biraz önceki o öpücükten sonra Sahir'e bakamaz olmuştu. O öpücüğün kendi içinde yarattığı depresimin Sahir de farkındaymış gibi bir sakınma, bir suçluluk duygusu içindeydi. Beri yandan, acaba bu incecik gerilimi o da paylaşıyor mu, diye derinden derine, bastıramadığı bir heyecan kıpırtısı, bir merak duymaktan kendini alamadıkça onunla göz göze gelmekten büsbütün kaçınıyor, bütün dikkatini karşıdaki köşk bahçesinde yoğunlaştırıyordu.

Sonra sabahın mutluluğunu kısıtlayan bu anlamsız dolaşıklıkta kesip atmayı seçerek Sahir'in koluna dokundu.

"Şuraya bak," dedi. "Tam fotoğrafık, değil mi? Keşke makineni getirmiş olaydın!"

Sahir onun gösterdiği manzarayı alıcı gözüyle süzmek için pencereye doğru dönerken masanın karşısından Beril, Defne'ye gülümseyerek,

"Kartpostal seviyorsun," dedi.

Defne'nin birden yüreği sıkıştı. Kartpostal sevmemeli miydi? Kendini bildi bileli benimsediği birçok ölçüleri Beril'le tanıştığından bu yana sorgulamaya başladığının, yanıtları da Beril'den beklediğinin farkındaydı. Beril'in gülümseyişini tam yorumlayamamıştı. Gene de bu denli güvensiz olmaması gerektiğine karar vererek,

"Evet," dedi. "Kartpostal seviyorum. Hem de çok. O kadar güzel özetliyorlar ki her şeyi."

"Mesela neyi?" diye Beril sordu.

"Mesela yer, mevsim, mekân, zaman. Hatta çağ. Bütün bunların içinde insanın yeri. Ve de tabii bunlarla ilgili duygular."

Sahir, "Marmara bir kartpostallar denizi değil midir zaten?" diyerek Defne'ye gülümsedi; öyle rahat, öyle sesi gibi aheste bir dost gülümseyişi ki Defne gizli kuruntularından utandı.

Beril, "Aynen!" diye lafa karıştı. "Tanrıların yüzme havuzu, diyorum ben Marmara'ya. Salt benim kocam görün-

tüleyerek gönlünü eğlendirsin diye yaratılmış.”

Sesi cıva gibi parlaktı. Sözcükleri acele değilse bile hızlı hızlı ve o ufak, parlak dişleriyle kesip atarcasına kesin telaffuz ediyor, bu da kocasının o nefti kadife sesine ve önünde dünyalarca zaman varmış gibi aheste konuşmasına denge oluştuyordu.

“Şekercim Defne, Sahir’in çektiği İstanbul manzaralarını gördüğünde anlayacaksın zaten: Bu adamın niyeti ileride bir kırtasiyeci dükkânı açıp manzaralı kartpostal satmak.”

Sahir, “Ha şunu bileydin!” diye güldü. “Şunun şurasında ne kaldı emekliliğime?”

Beril de güldü. Defne de güldü ama gene belli belirsiz tedirgin olmuştu: Beril’in sözlerinin altında ince bir alaycılık, bir küçümseme mi gizliydi yoksa? Kocasına karşı? Defne’ye karşı?

Beril bu tedirginliğini sezmiş gibi ona dönüp gülümseyerek, “Merak etme, sana da yer olacak dükkânda,” dedi. “Kitap da satacağız, elbet. Senin öykü kitaplarını en öne koyarız.”

Defne, “Teşekkür ederim, Beril. Çok cömertsin,” dedi, şakacı ve şakrak.

“Öykü kitabı mı dediniz?” diye Sahir soru sorarcasına Defne’ye dönüp baktı.

Defne hemen, “Yok canım,” demeye davrandı ama Beril onun sözünü kesti: “Geçen hafta vapurda anlattı bana. Bir süre öncesine kadar kısa öyküler yazarmış. Hatta bir dergide yayınlanmış da ödül bile almış.”

“Yarı amatör bir dergiydi; adını bile duymamışsınızdır. Aman-aman bir öykü de değildi zaten.”

Beril, “Ne fark eder?” diye parladı. “Bundan sonra iyilerini yazarsın. Hem zaten yazacaksın da. Ben sana yardım edeceğim. Bak gör, en büyük ödülleri sen kazanacaksın,” diye ekledi, hem sorum yükleyen, hem de yürek veren parıl parıl bir gülümseyişle, tatlı-sert.

Defne, “İnsan âlemde hayal ettiği kadar yaşar,” diye hafifçe dudak büktü.

“Elbet kazanacaksın. Parlayacaksın, Defne. Mecbursun! Benim sönük kişilerle arkadaşlık edeceğimi sanmıyorsun ya!”

“Ne münasebet ama...”

“Tanıdığım bir sürü edebiyatçı var. Sana destek olurum. Ama önce yazdığın öyküleri okumalıyım. Keşke getirseydin bugün.”

Defne, “Taşınırken nereye koyduğumu bilemiyorum,” dedi, sesinin biraz titremesini önleyemeyerek. “Bulunca veririm.”

Sahir, “Kızcağızı sıkboğaz etmesene Beril,” diye aralarına girdi. “Öykü yazmaktan söz ediyoruz. Yaratıcı bir iş bu. Hamur açmak değil ki ha deyince oturup yapıversin.”

“Nedenmiş? Yaratıcılık da aynen hamur açmak gibi bir iştir aslında. Kıcını sıkıp yapacaksın. İyi olmazsa bozup yeniden yapacaksın.”

“Yani ilham gelsin, havaya girilsin falan diye beklemek yok, öyle mi?”

“Yok tabii! O eski ilhamlarmış kendiliğinden çatkapı çıkıp gelen, gecenin bir yarısında, falan! Zamane ilhamları gelmek için kırmızı mumlu davetiye bekliyorlar artık. Sanatçıdan yalvar-yakar bekliyorlar.”

“Gene de ben, pek fazla zorlamaya gelmez, diyorum...”

Defne orada değilmiş gibi konuşuyorlardı. Defne deminki tedirginliğini unutmuş, hoşnut, hatta mutluydu. Beril onun öykü yazmasından böylesine hevesli ve güven dolu konuştuğu o da çok yakında, yeniden yazmaya başlayabileceğine ve bu kez yazdıklarının eskisinden daha sağlam bir yerlere varacağına inanır gibi oluyordu. Hâlâ yarı sıcak olan bir parça ekmeğin içinde bir bıçak yalacı tereyağını eritti, üstüne bolca tuz serpti, ağız dolusu bir lokma ısırıp arkasına yaslandı. Karnının açlığıyla duygularının doygunluğu şimdi en güzel bir dengede idi.

“Hem hamur açmayı da pek öyle küçümsememek gerek!” diyerek ağız dolusu konuştu; üst dudağındaki yağlı demin Beril’den gördüğü gibi dilinin ucuyla yaladı.

Sahir’le Beril güldüler. Defne de güldü, ağızındaki kırın-
tılar karşıya sıçramasın diye dudaklarını kısarak.

NIHAL YEĞİNOBALI

BELKİ DEFNE

ROMAN

FOTOĞRAF: İZNAK KESKİNCİ/AS

O yaz gecelerinde dans ederlerken, yanakları, göğüsleri birbirine değdi degecek, ama asla değmeden, Defne, Sahir'in kokusunu içine çektikçe yazlık elbisesinin ipeği erir, kolları, bacakları sanki dağılır giderdi. Hemen o an, oracıkta sarılıp yatmazlarsa ölüverecekmiş gibi gelirdi. Oradan kaçmak, sarılıp yatabilecekleri bir odaya, bir yatağa koşmak isteği dans boyunca, bazen tüm gece boyunca sürerdi, gizliden de öte, örtülü, derinden...

Özlemine çektği bu oda, bu yatak, gündelik yaşamlarının coğrafyasında yer almıyordu. Belki günlerden bir gün gidebilecekleri bir yerdi, yalnızca. Bu Belkibirgün'ün de her günkü takvimlerde yeri yoktu. Asla'yı kabullenmeyen yüreğimizi oyalamak için benliğimizin kuytusunda gizlice bulundurduğumuz o sisli, Belkibirgün Beldesi.

Yaşamın karşımıza çıkardığı çetrefil yol ayrımlarında... zor sorular... imkânsız seçimler karşısında... kolayca, evet veya hayır, şu veya bu, sen veya o, diyemediğimiz zamanlarda ruhumuzu oyalayan veya törpüleyen *belki*'ler... Belki günlerden bir gün, belki evlerden bir ev, belki onlardan biri, Belki Defne, Belki Ben...

KAPAK RESMİ: PAUL DELVAUX

ISBN 978-975-07-0934-0

9 789750 709340

<http://www.canyayinlari.com>